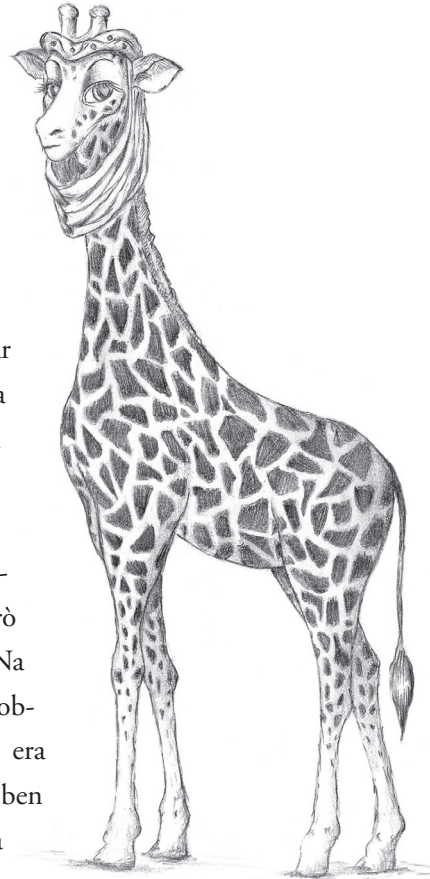

III. DEMOCRÀCIA

Quan Na Renard va arribar a la clariana, trobà Felícia i el seu pare ubicats a la primera de les files que formaven els assistents. En Tucky es va posar en una branca i ell es va quedar al darrere. Va intentar situar-se millor, però de moment no li va ser possible. Na Renard tenia molta curiositat i va observar la concurrència: l'expectació era extraordinària. I, si bé ningú sabia ben bé el que s'esdevindria en aquesta reunió, molts ja en comentaven hipòtesis immersos en una gran excitació. Fos el que fos, era segur que aquesta assemblea seria el principi d'un canvi important, i no anaven desencaminats.

Mentrestant, la Gifelda es dirigí fins a la soca del tronc partit, on l'esperava un dodo que tindria un paper de vital importància. La girafa romangué dreta. Però, veient que els animals seguien xerrant entretinguts, s'escurà la gola fins que el murmuri s'apaivagà.

—Bé —féu satisfeta—. Per tal d'eradicar d'una vegada per totes els nombrosos abusos que fa l'Home de Nós les Bèsties i l'entorn en què vivim, un grup d'animals distingits hem decidit que, a partir d'ara, ens organitzarem en una societat civilitzada per equiparar-nos a ell en progrés, i guanyar-nos, si no encara la seva amistat, sí almenys el seu respecte. Per això, reunits en la primera convocatòria de l'assemblea de les bèsties, avui, 1 de maig del 1250, discutirem i decidirem per majoria qui entre tots serà el nostre rei, encara que en Leo sigui el favorit...

Aleshores, va agafar el dodo per les potes i el féu repicar contra la soca, com si es tractés d'un martell judicial.

—S'obre el debat —conclugué.

Després d'un breu silenci, en Bulliam prengué la iniciativa i va encetar un primer discurs situant-se al mig de la rotllana.

—Senyors parlamentaris: estareu tots d'acord amb mi que en l'elecció d'un rei es requereix una bèstia que sigui gran, humil, i que no faci mal a la seva gent —va al·legar mentre en Leo somreia creient que aquest l'ensabonava—. I és per aquest motiu que espero que considereu l'il·lustre Horsel com el millor dels candidats, ja que, a més d'una bèstia potent, a més a més és un herbívor.

El cavall féu aleshores una altiva passa endavant i va somriure al seu amic. Això, el lleó, no s'ho esperava. Però Gifelda prosseguí amb el debat, veient que la cosa s'animava...

—Sembla així que tenim un nou candidat a l'elecció del rei de les bèsties —féu complaguda—. Vots doncs per a en Horsel!

Entre els animals herbívors, tothom llavors alçà la pota.

—Vots per a en Leo!

Per contra, només uns quants carnívors van apostar pel darrer. Els termes s'havien invertit i de cop en Leo ho tenia difícil. Però, mentre el lleó començava a decaure, l'Orifany va intervenir:

–Estimada concurrència –digué infantívol–. Tenint en compte que també jo sóc una bèstia gran, humil, i cent per cent vegetariana, voldria oferir-me per ocupar el càrrec de rei.

–I no tens cap argument propi per defensar la teva candidatura? –li va retreure Bulliam, per deixar-lo fora de joc.

–Bé –respongué l’animal–. Què et sembla que amb els meus poders sobre l’aigua també us puc protegir... i que sóc un elefant?

Però Gifelda no volia que el debat s’embrutés, i no permeté que el bou el ferís.

–Au, Bulliam. Ja saps que no importen els arguments, si el pobre també es vol presentar...

I de nou refrendà:

–Vots per l’Orifany! –si bé ningú no el va votar.

–Vots per en Horsel! Vots per en Leo!

I gairebé la totalitat dels presents van apostar pel semental...

–Sembla que en Horsel és el monarcable més popular –agregà Gifelda–. I, si ningú no té res més a dir, per l’autoritat que jo mateixa m’he autoatribuït...

Però algú allí no hi estava d’acord. De cap de les maneres!, pensà Renard indignadíssim. En Horsel podia ser molt hàbil escapant-se dels caçadors. Però mai no havia fet res per ajudar algú que no fos ell mateix. Per aquest motiu, a Renard no li va costar perdre la vergonya i acostar-se al mig del cercle per defensar el que creia.

–Jo tinc una cosa a dir –afirmà llavors amb contundència.

–Sí, Renard? –el convidà la girafa a explicar-se.

I, si no sabia molt bé com millor advocar per en Leo, tampoc jugaria a favor seu que el públic comencés a impacientar-se, i al final va improvisar...

–Senyors parlamentaris: Déu va establir l’èsser Humà com l’animal superior i féu que les bèsties el servíssim. I és per això que no

hi ha d'haver cap problema que el més poderós sigui rei, a desgrat que mengi carn.

I sentí que se n'havia sortit prou bé, fins que el bou li ho rebuté:

—Això ho dius perquè tu et menges les restes d'allò que ell caça!

I en aquest punt tenia raó.

—Tu calla, vols? —li contestà Renard, preveient ja un enfrontament dialèctic.

—A més, per què algú hauria d'escoltar-se una astuta i truculenta guineu? —pressionà l'altre encara més.

A l'igual que Ramon Llull, també Bulliam acabaria endinsant-se en el perillós terreny de les desqualificacions d'espècie, i com si, pel fet de ser intel·ligents, les guineus no poguessin ser nobles. A hores d'ara, tanmateix, Na Renard ja s'hi havia acostumat. I més aviat el va encoratjar que no pas desanimar-lo, ple d'arguments com estava per rebatre'l.

—Jo només parlava perquè en Leo sempre ens ha protegit quan l'Home ens ha atacat, mentre que en Horsel, simplement, s'ha preocupat de salvar la pell —començà a escalfar motors...

—Mentida! —ho negà Bulliam.

I, tal com ja començava a avorrir-se d'aquell debat reiteratiu, la Gifelda saltà a l'acció i procedí sense fer-los cas:

—Vots doncs per en Leo! vots per en Horsel! Vots per l'Orifany!

Tots els altres congregats, que també començaven a adormir-se, veieren així l'ocasió perfecta d'alçar els ànims, i es posaren a votar de forma arbitrària i esbojarrada. A la vista d'això, la Gifelda va somriure. I divertint-se d'allò més repetí l'operació:

—Un altre cop: vots per en Leo! Vots per en Horsel! Vots per l'Orifany! —tornà a cridar.

I amb això el desori arribà al màxim...

—Madò Gifelda, si us plau! Això es demagògia! —protestà el guillot en canvi, sense aconseguir que l'ordre s'imposés...

–Retira't, Renard! –afegí Bulliam per part seva–. I enreda algú altre amb els teus trucs macabres!

Però això ja el va enrabiar de veritat... I, sense cap mena de clemència, Na Renard acabà plantejant:

–Està bé, Bulliam. Mirem-nos-ho d'una altra manera: si en Horsel és escollit rei, probablement en Leo prendrà represàlies contra ell i tots aquells que el van privar del càrrec; mentre que..., qui gosaria prendre represàlies contra un lleó?

I Gifelda disposà:

–Vots llavors per l'Orifany! –cas en què ningú aixecà la pota.

–Vots per en Horsel! –amb el vot només de Bulliam i d'algun altre herbívor aïllat.

–Vots per en Leo!

I, com si ho haguessin coreografiat, tots els presents el van votar d'una forma ben visible, tement que en cas contrari els pogués causar algun mal. No res d'això sospitava però Gifelda, i joiosa proclamà:

–En Leo ha estat escollit rei! Visca la democràcia! Visca el rei de les bèsties!

Tothom es posà a aplaudir-lo i el seu ego es va inflar de vanitat. L'adoraven. I què més podia desitjar? Per part seva, Na Renard somrigué complagut. Potser no havia guanyat amb l'argumentació més honesta, però en aquest cas el fi justificava els mitjans.

–Aquesta votació ha estat un xantatge! –al·legà per contra Bulliam, totalment disconforme amb l'elecció.

–El que passa és que no saps admetre les teves pèssimes arts oratòries! –se'n burlà en tal punt Renard, a qui Gifelda ratificà:

–Bulliam, la votació ha estat vàlida i unànime. Per tant, el nostre nou rei té la paraula –agregà convidant en Leo a pronunciar algun discurs d'investidura.

El Llibre de les Bèsties

—Doncs, abans de viure en una societat regida per un carnívor, me'n vaig a viure amb l'Home! —concloué el bou d'un estirabot.

—I jo també! —s'hi sumà Horsel.

Les dues bèsties van retirar-se i Renard rigué per sota el nas. Per altra banda, l'Orifany també abandonà el recinte. Però, a diferència de Horsel i Bulliam, gairebé ningú se'n va adonar. Tots estaven molt feliços per la recent tria d'en Leo per percebre la seva tristesa... I encara més s'il·lusionaren quan el lleó els dirigí la paraula:

—Estimats vassalls —els anuncià—: com que regnar és una gran responsabilitat i a partir d'ara hauré de vetllar per la pau i el progrés del nostre regne, he decidit que quatre animals esdevingueu els meus consellers, i m'assessoreu en els afers de govern.

—Visca el rei! —l'aclamà el seu defensor.

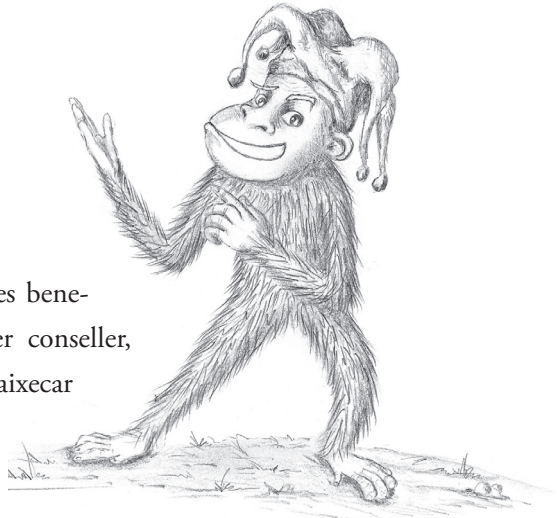
—Visca! —l'imitaren els altres.

Però tots es van excitar encara més, quan va formular la pregunta:

—Algun voluntari?

IV. EL NOU GOVERN

Pensant en els increïbles beneficis que suposaria ser conseller, tots els presents van aixecar potes i ales per mostrar la seva predisposició.

–Mmh –medità el rei–. Davant d'una elecció tan difícil..., nomenaré en primer lloc en Lespy per als afers de la milícia, conscient que les seves habilitats de comandament ens ajudaran a protegir-nos de qualsevol amenaça dels Humans.

–Sí, senyor! –acceptà el lleopard, saludant rígid com un soldat el seu company de fatigues.

I no li sabé greu a Renard, sabent que era aquell el seu millor amic...

–En segon lloc, Sir Teddy ocuparà el càrrec de conseller de governació, i Bellinda el de salut i educació –va continuar.

I també aquests dos li van fer una reverència, mentre el guillot començà a impacientar-se...

–I finalment, com a conseller d'economia i finances, així com de tots aquells aspectes que els altres consellers no vulguin as-

sumir, nomenaré... –digué somrient, mentre fent saltirons ja es pensava el pobre que no l'escolliria– el meu estimat promotor...
Na Renard!

I féu la guilla un salt més gran que els anteriors, exultant com estava d'alegria:

–Visca també!

Però, quan ja semblava que tot estava dat i beneït, el mico de la selva discrepà.

–Però majestat: no creieu que per raons de paritat també hauríeu d'haver nomenat un herbívor?

I en Leo no s'ho pensà dues vegades. I, a desgrat que més d'un hauria dit que amb això es precipità, tot seguit va decidir:

–Parles amb gran saviesa, mico. I per això, i com a prova del meu afany de justícia i benevolència, substituiré Renard per Sir Pollaster, mentre que tu, pel teu enginy, passaràs a ser el bufó de la cort.

Na Renard ho sentí perfectament. Però encara li costà de creure que el rei l'hagués rellevat amb aquesta frivolitat.

–A partir d'avui –disposà a més–, també vós, Madò Gifelda, passareu a ser la magistrada de la nostra societat. I així impartireu la justícia entre tots els ciutadans, que asseguraran els cocodrils, com a guardes de seguretat.

I encara Renard conservà esperances amb els dos últims càrrecs que el lleó va designar:

–Pel que fa les meves necessitats més personals, crec que en Pipi serà perfecte com a guarda i porter de la cort.

–D'acord –va fer el gosset.

En Pipi era un petaner indefens, fruit de l'encreuament entre un cocker americà i un bulldog. Na Renard no tenia res contra ell, però amb això va començar a enfurismar-se... Els oblits d'en Leo ja passaven de taca d'oli.

IV. El nou govern

–I finalment –seguí el lleó–, per desenvolupar les tasques de cambrera i les pròpies d’una dama de companyia, nomenaré –digué mirant al seu voltant quina era la donzella més agraciada d’entre totes les presents, fins trobar-ne una de realment formosa i que era, òbviament...– la gràcil mixeta... Felícia!

La gateta era una de les mosses casadores més carismàtiques de la jungla, i a tothom li va encantar aquesta proposta. Però més problemes va tenir en Leo en aquest cas, des del moment que el seu pare va oposar-s’hi:

–Què vol dir que la meva filla serà la teva dama de companyia?!

–Estimat Catracius –respongué en Leo arrogantment–: vol dir que tindrà el privilegi de servir-me els menjarets.

–Doncs ja et caldrà que em facis una molt bona proposta, si així ho vols seriosament...

Catracius havia previst una oportunitat que no pensava deixar escapar.

–Però pare, no creus que estic massa qualificada per treballar per a en Leo? –protestà en canvi Felícia, que fins ara havia cregut que ell l’havia protegit.

–Estigues tranquil·la, filla. Que ton pare ja sap el que et convé.

En públic com estava, molt bé sabia en Leo que no era aquell el millor moment per tancar un acord amb Catracius. I, havent oblidat completament qualsevol nomenament per a Na Renard, passà a traçar l’acció de govern:

–Sigui com sigui, demà a trenc d’alba començarem plegats la construcció de la nostra futura ciutadella! Aquest serà el fonament bàsic de la nostra civilització. I ho farem al turó de Hollow Cliff, en tant que és el lloc que millor pot defensar-nos de qualsevol atac dels Homes, alçat com està per damunt de la plana i només a uns minuts de la selva.

Aquest semblava un projecte brillant. Però de nou el mico tornà a intervenir, amb una reticència que també causà polèmica:

–I a part de defensar-nos de qualsevol atac dels Homes, si realment hem de passar a viure en comunitat i cooperar entre nosaltres com autèntics bons germans, suposo que també estarà prohibit que ens mengem els uns als altres, oi que sí? –posà així el dit a la nafra.

Al mico li semblà indispensable que carnívors i herbívors estiguessin en igualtat de condicions.

–I què proposes? Que les feres ens morim de gana?! –discrepà Lespy indignadíssim, trobant-ho un disbarat descomunal.

Però ben aviat així molts altres també ho van considerar.

–De segur que sembla estrany –ponderà Gifelda–. Però certament els Homes tampoc no es mengen els uns als altres quan cohabitaven en societat.

I sí. Era aquest un autèntic dilema. I, si hauria pogut frustrar aquell intent de societat, en Leo evità que anés a pitjor conflicte entre aquells que menjaven carn i aquells que no.

–Cert –va acceptar doncs–. I si realment volem viure a semblança dels Homes, només se m'acut que restringim la caça a l'exterior, i que només quan els herbívors surtin a pasturar per la Sabana els carnívors ens en puguem beneficiar.

–Em sembla magnífic –confirmà Gifelda–. D'aquesta manera, aplicarem les normes pròpies de la civilització dels Homes i les lleis de la selva tradicionals segons el territori que inherentment els correspon.

–Tot sigui pel progrés –acceptà finalment Lespy.

Això semblà plausible a tothom. I de nou vessà l'eufòria entre tots els animals, orgullosos de comptar amb un rei tan just. Tot i això, en Leo no havia acabat. I encara es va adreçar a un enigmàtic personatge, per a un apunt final.

—Ja hem vist que organitzar-nos socialment resultarà una tasca complexa, però per a l'èxit de l'empresa també necessitarem l'ajut de l'Alquimius —féu referint-se a una òliba blanca, que no havia badat bec durant tota l'assemblea—. Sí, amic meu. I tu viatjaràs fins al Regne dels Homes com el nostre nou espia secret, i ens aconseguiràs informació sobre com hi viuen els Humans.

Aleshores, l'òliba volà fins a posar-se a la seva pota, i el lleó l'acaronà.

—Vés, Alquimius. El nostre futur queda a les teves ales.

En acabat, l'ocell va arrencar el vol. I tots els presents s'admiraren de com empenia aquell viatge cap a terres llunyanes i, per a la majoria d'ells, també prou temudes com per no arribar-s'hi mai. Amb aquestes, el rei li indicà a Gifelda que conclogués el parlament, i així aquesta procedí:

—I sembla que amb això podem donar per acabada la primera sessió de l'assemblea de les bèsties —digué fent repicar el dodo contra la soca del tronc partit—. Moltes gràcies per la vostra assistència i fins aviat.

Dissolta la unió, els animals se'n tornaren als seus caus. Sabent que l'endemà encetaven un projecte que podia canviar les seves vides, amb prou feines conciliarien el son.

Per part seva, els consellers s'acostaren al rei, per agrair-li els seus nomenaments. Però tampoc en Leo els va fer cas en excés. I, amb el cap a una altra banda, preferí pactar amb Catracius el destí final de la seva filla. Durant aquesta negociació abrاندada, Felícia igualment s'acostà a Renard, just quan aquest abandonava el recinte...

—Ei! —l'interpel·là—. Sembla que ho has aconseguit!

—He fet el correcte, sí —li replicà sense mirar-la als ulls.

—Va, Renard. No em diràs que no et vaig avisar que en Leo és un superb i un egoista. I, si et faltaven proves, ara ja has vist com,

després dels teus esforços per col·locar-lo a dalt del tron, no li ha costat deixar-te fora del govern.

—Tant se val. De totes maneres, era el millor dels candidats —es reafirmà ell tot i això, i també talment com ho faria un màrtir després d'èsser flagel·lat...

—No —li replicà—. Tant se val, perquè per mi ets el millor animal que mai no hagi conegut, i ja he decidit expressar-li els meus sentiments al meu pare, a fi que li puguis demanar la meva mà.

Era cert que Renard es sentia feridíssim. Però això li canvià radicalment els ànims...

—I això serà quan? —féu enrogint.

—Si et sembla, demà a la nit.

—I no creus que així puc acabar decorant fàcilment la paret de casa teva? —li exposà el seu únic temor.

—Segur que avui, en algun moment o altre, ja el trobaré d'humor per preparar el terreny.

Però Felícia va ser interrompuda pel reclam ferotge de qui tots sabem, com desmentint que allò fos possible.

—Felícia! Marxem!

—Esperem... —afegí picant-li l'ullet.

—Felícia! Felícia! —tornà a escridassar-la Catracius.

—Ja vinc! —li va respondre—. Tu deixa-ho a les meves mans.

A Renard no l'afectà que Felícia se n'anés amb el seu pare, que ja volava de fet entre núvols completament boig d' enamorament. Comptar amb la seva correspondència amorosa era el millor que li havia passat, i seguí flotant de camí cap a casa. En aquest sentit, per res tampoc li robà la felicitat el fet que en Tucky es creués amb ell, i l'increpés un altre cop amb les seves facècies habituals...

—Ei, Renard. Quina sort que en Leo t'hagi escollit conseller, oi? —va grallar-li impertinent.

–Sí. Llàstima que se n’hagi desdit.

–Ara seràs bèstia il·lustre –seguí l’au ensabonant-lo.

I a poc a poc li tocà el voraviu...

–No sé per què parlo amb un ocell sord –mussità per si mateix, i recordant també en tal punt amb qui era de fet que dialogava.

–Què has dit? –féu d’aquí en Tucky.

–He dit que bona nit i que visc aquí –li indicà finalment Renard amb un gest el cau a on vivia, i tan *finalment* com volia acabar amb aquella estúpida conversa.

–Doncs, per celebrar el nomenament del teu càrrec, serà un honor convidar-te a sopar al meu niu, i ajudar-te en els afers de govern com el teu nou passant i becari!

–Ni ho somiïs, ambdues coses –s’hi oposà l’anterior taxatiu.

–Gràcies, no t’e’n penediràs. Si em segueixes, és per aquí...

Però, en lloc de continuar donant-li explicacions, la guilla resolgué que era millor seguir-li el joc. Tot s’hi valia per treure-se’l de sobre. I així va fer com que el seguia, per desaparèixer tan aviat com es distragué. D’aquesta forma, i quan en Tucky s’adonà que ja no era al seu costat, també era massa tard per pescar-lo... Renard s’havia entaforat a la seva llodriguera, i d’allí ningú el veuria sortir. Hi havia dormit feliçment des dels inicis de l’edat adulta, i pensà de cop que la trobaria a faltar. Llavors tragué el morret a fora per comptar els estels del firmament, com solia fer per adormir-se. Era aquella una nit fresca. I, sota la lluna plena, també l’Alquimius es dirigia cap al Regne dels Humans, rabent com una estrella fugaç.